

Per a l'adquisició i sosteniment de tot això, el pressupost municipal ordinari senyala mil pessetes anyals per als gastos, inclús els de secretaria, reparacions i de llimpiesa. Amb lo que deixen aquests gastos és impossible proveir de material adequat a la importància d'una Escola d'Art que ensenya quinze assignatures, repartides entre més tres-cents alumnes matriculats.

Un altre dia que'ns vagui continuarem.

JOAN LLOPART

En Juli Delpont

Aquest notable literat rossellonès ens ha enviat una postal que gustosíssims reproduim:

«Molt senyor meu i apreciat company. M'han vingut a les mans los darrers números de L'AVENÇADA; i vinc a vos donar les gracies per als vostres bons sentiments a favor de França i per a la simpatia que me demostreu.

«Aquesta penosa passada encara serà llarga... romanguen animosos... I vinguda la victòria, nos tornarem trobar, per a agermanar Catalunya i el Rosselló!

«I de totes maneres, creieu-me, molt senyor meu, lo vostre bon servidor a Rosselló,

J. DELPONT»

Crònica de teatres

De Teatre Català

El Foment del Teatre Català està donant fa dies un encoratjador exemple de la perseverancia amb que s'han d'estimular i enrobustir els elements que han d'assegurar la vida de la nostra dramàtica nacional.

Aquest cicle històric de comèdia catalana que ha organitzat en l'«Auditorium», i del qual tant s'ha ocupat la premsa diària de tots els matisos, té aquesta plausible significació.

No creiem que constitueixi un motiu decisiu per a la restauració del nostre teatre.

El lloc, l'espaiada periodicitat de les representacions i àdhuc la valor intrínsecament artística de les meteixes, no teneu el poder d'aquesta profunda eficacia.

Ademés, el teatre, per a existir amb la força i plenitud degudes, necessita l'escalf d'una vida social adequada que potser avui no existeix a Catalunya.

Però l'obra de la benemèrita entitat va directament encaminada a la conservació i enfortiment dels factors que hauràn d'ajudar al nostre teatre en el moment de la seva nova aparició.

I això és d'una importància extraordinària.

El valor de la tradició que demà trobarem en aquestes obres que avui formen aqueix cicle històric haurà d'encaminar saludablement els passos de la nova època.

Evitar que s'interrompi la vida del teatre català amb un parèntesi massa llarg és quasi salvar-lo de la mort.

Aquests són el fruits que gosarem de semblant empresa, i amb ells els que va conreuant l'altra entitat consoblant a aquesta: l'Associació Catalana d'Art Dramàtic.

L'any passat, mercès a la seva acció, va ajudar a la construcció de l'elegantíssim «Auditorium», que és, avui per avui, una de les millors sales teatrals de Barcelona.

Va contribuir al seu sosteniment amb la se-

rie de funcions donades per ella en aquell local, i va facilitar l'estrena d'algunes obres inèdites que potser avui encara serien inconegudes.

Va iniciar el concurs de les classes aristocràtiques al teatre català, del qual n'estaven sistemàticament allunyades.

Darrerament va formular un important projecte de construcció d'un edifici exprés per a Teatre Català, que va esser ben acullit en principi pel nostre ajuntament i que està a punt d'esser presentat en forma oficial.

Ara està a punt d'empendre una activa campanya de propaganda, que pot revestir un gros interès de curiositat històrica i literària.

I aquests dies, d'acord amb el Foment del Teatre Català, s'ha dirigit a l'alcalde una instància demanant l'arreglament i embelliment del teatre Principal.

Els nostres lectors coneixen les raons en que fonamenta la petició per haver-se publicat en els diaris el text de la sol·licitut, i hauràn notat que a la noble intenció del respecte que li inspira el vell hostatge de la nostra dramàtica hi afegeix una garantia per al seu avenir, la qual pot esser fructífera en resultats positius.

Les entitats de que venim parlant demanen que a canvi d'aquestes reformes s'exigeixi a l'arrendatari del coliseu un mínim de condicions artístiques que facilitin el gloriós devenir del teatre de Catalunya.

Ja sabem que això tampoc és cap element decisiu per a la finalitat patriòtica que's persegueix, però tenim la certesa de que ha d'ajudar-hi amb la major eficacia.

Proporcionar al públic un lloc còmode i elegant per a les representacions de Teatre Català es dotar a aquest de gran part dels factors que han d'atraure a aquell.

Aconseguir que en aquestes representacions es respecti la veritat històrica, es cuidi com cal la *mise en scène*, s'aprofiti la col·laboració dels millors actors i se sol·liciti la dels bons autors, és realment donar-li sava y ferro ben acceptable per al públic.

Avui les coses no s'aguanten per l'entusiasme creador d'altres temps.

Han de posseir valor i consistència propies independents dels sentimentalismes que les enlairen sense raó.

La crisi que encara sofreixen moltes de les coses de Catalunya que en temps de plètor catalanista gosaven de fortitut, ve de que no s'han sapigut adaptar a les necessitats i a les exigencies dels temps.

Els que ho saben fer, triomfen, i amb més solidesa que mai.

Potser en aquells temps, amb tots els sorollosos entusiasmes que'ls caracteritzaven, no s'haurien sostingut amb la base d'avui empreses editorials com la de l'edició popular de les obres de mossèn Jacinto Verdaguer, la *Il·lustració Catalana*, les edicions den Pin i Soler del humanistes del Renaixement, etcètera.

Es que la solvencia que avui tenen aquestes obres està únicament en llur valor positiu i en llur acondicionament a la situació del mercat, mentres que abans en tenien prou amb una etiqueta catalanista per a passar sense pagar drets.

A això van les societats esmentades, atenent alhora als múltiples aspectes que en aquest sentit té llur feina.

Sabem que les persones posades als llocs directius de la ciutat han acullit amb la major complacencia la iniciativa que darrerament els han exposat aquelles.

Sabem també que al trasplantar-la a la realitat és fàcil que's converteixi en una obra encara més gran i més durable.

No mes cal que als entusiasmes despertats en aquelles il·lustres personalitats s'hi ajunti el de l'opinió pública.

SUPER

Les males llengües diuen...

Un diàleg, quasi platonianà, d'aquells que comenta amb tanta modestia com suficiencia en Pere Corominas:

—Sembla, doncs, un fet la constitució del nou partit Bloc Autonomista Republicà.

—Sembla...

—Diuen que serà un gran partit.

—Diuen...

—Un partit d'ideals, no més que d'ideals.

—Si, si...

—D'unió de tots els republicans i de germanor.

—Es son procediment. Tal volta seria millor que'ls senyors del novell Bloc se sumessin a alguns dels partits republicans ja constituïts.

—Seria millor.

—Fer un nou partit jo diria que vol dir una nova font de dissensions i de desavinences, no pas d'unions.

—Si que ho vol dir.

—Però tal volta anem errats. Hi ha molts savis al novell partit.

—Si que n'hi han, de savis.

—En Layret, en Domingo, en Valentí, en Pinilla.

—Ah!

—En Bartardas, en Marsà, en Puigpiqué...

—Oh!

—En Sebio Corominas, en Torruella...

—Tira peixet!

Don Claudencio Martínez del Corral, en Condó...

—Ave Maria Puríssima!

—En Roca i Roca...

—Alias la *Crema dels convents*.

—En Guillermo López...

—O la *Hidrofobia barcelonina*.

—En Lletget... fill...

—Estic espatarrat.

—El novell partit és desinteressat. No vol actes de diputat ni de regidor, ni de diputat provincial.

—Com don Melquíades.

—Tampoc vol estridencies, ni intransigencies.

—Com don Melquíades.

—Vol pau, serenitat, germanor.

—Com don Melquíades.

—Vol la patria espanyola, la Catalunya ben catalana, la democracia espiritual i la república sensata, equilibrada i savia.

—La Lliga li fa mal perquè és massa estreta.

Turó Park

Esplèndids jardins
Grans atraccions
Pròxima obertura